

LÖDI FERENC

Fegyverbe!

*Már két világot értem, hát tanultam,
nem ülök tétlen, annak vége már.
A vaksötét multban csak elbutultam;
de százszor bűnös, ki ma félre áll.
Csak váll a vállhoz léphetünk tovább,
hogy igazítsuk sorsunk minél jobbra —
Amott a mult, nézd, vaksin pislog át,
akarod-e?*

— Nem! —

Szavazz a Népfontra!

*Már két világot értem: hogy felednék?
Gyermekkorom, mint vádló, úgy kiált.
Hidegen mérek, nincs a multa mentesség,
országos éhség vert, mint páriát.
A jó türelmünk átkozott legyen,
amellyel túrtünk annyiszor szorongva:
lecsapott rád a tőke véresen —
Emlékezz bátran,*

szavazz a Népfontra!

*Már két világot értem; mit tagadjam,
önön magunkkal alkudtunk sokat,
de átkozott az alkuvási hajlam,
mely félrevitt, mint üzött barmokat.
Hatszázezernél több halott magyar
kiált a sírből nekibátorodva:
fasiszta téboly újra vért akar...
ragadj hát fegyvert,*

szavazz a Népfontra!

*Már két világot értem, ez a másik,
ahol ma hangom zúg, mint tenger-ár.
Kigyúlt az élet örök lobogásig,
s emberhez méltón az ember feláll.
S Ki győzelemre vitte népemet,
— a drága Sztálin Őt is visszahozta
a szabadsággal, mint az életet —
köszönet Néki:*

szavazz a Népfontra!

Már két világot értem, s ez a másik
úgy hozzám nőtt, hogy egy vagyok vele,
amíg csak élek, végső lobbanásig;
vért adnék érte, hogyha kellene.
Érzem, hogy lüktet, érzem, hogy hazám,
hazám e föld, hol annyi vér kiontva . . .
Egy ezredévnyi szolgaság után
szabad hazában

szavazz a Népfontra!

Már két világot értem, s ezt nem adnám
semennyiért, ki bánatná: halál . . . !
A béke érik Tisza, Duna-partján,
de szurony csillan, támadóra vár.
A déli végen ordas les, lapul,
bőszült, rohanna ránk, hogy eltiporja
szerelmes éltünk irgalmatlanul;
szuronyt szegez rá:

szavazz a Népfontra!

BORSODI GYULA

Könyvelő mérlege...

Tornyot építék furcsa módon;
— fönről haladva mélyre le. —
Homlokom izzad, forgolódom, —
készül üzemünk mérlege.
— A számok kavargó hada
konokul harcol még velem,
de egyre mélyebb rendet vág
köztük a fényes értelem . . . !
— Egy évi munkánk, eredményünk
tükrözi vissza ez a lap.
Szilárdan tartja terveinket,
akár a házat kőalap!
Fölmérve minden moccanást
magasra nő és mélyre száll,
s úgy visz magával engem is,
mint úszó bolygót tengerár.
— Kint zúg a gép s a légpöröly, —

figyelik szorgos dolgozók.
Kérdezték ma már négyen is:
„A nyereségünk mennyi volt . . . ?”
— Tornyot építék furcsa módon;
fönről haladva mélyre le,
Homlokom izzad, forgolódom, —
készül üzemünk mérlege.
— Népgazdaságunk örei,
parányi számok; katonák!
Álljatok mind, mind rajvonalba,
és harcra, harcra, föl tovább!
Mindenik saját helyére álljon,
nem hamis szín kell, cifra máz.
Valódi képet, valódi számot, —
azért hát tollam, jól vigyázz . . . !